برېوکۍ

(ناول)

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو، پنځه او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټی پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندې وبرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیږو شا ته مورچې ونیولې، له ډبرو سپین سوکې بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هلیکوپټرو درووند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لوېې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو

Ketabton.com

کی
ل
احمدي
www.s

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شنهارۍ واورېدل شو ، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې
پسې پورې شوې، ټايرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له
شور ماشوره تشه شوه..
تر ډېره چوپه چوپتيا وه، وروسته يوه کارغه ناره کړه ، کاغ ...کاغ..
کاغ.. بيا د ورو تيږو دښويدو غږ پورته شو ، لس دولس تنه يو په بل
پسې ليکه روان وو ، ټولو اوږدې ږيرې درلودې، پټکي يې تړلي وو
او د ماشينګنو خولې يې لاندې د سړک خواته اړولې وې.
دوی په کوزېدو کې احتياط کاوه، کله کله به يې په لويو تيږو پسې
لاسونه نيول، هر يوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.
وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته
ورسول. دوی وارخطا وو ، شاوخوا يې کتل، يو ټيټ شو ، له خاورو
يې توپانچه ورپورته کړه، بل يوه مشينګنه وموندله، دريیم هم يوې
او سپنيزې خولۍ ته لاس کړ.
دا وخت يوه چيغه کړه !
ــ وينه ، وينه شته؟
ټولو ورته وکتل، خبرې يې نهيلې وې.
سړي لاړې تو کړې:
ــ تو ، لعنت دې وي په دې سرکوزو ، بچ شول.
د يوه بل شونډې وخوځېدې:
ــ دلته پاتې کيدل خطرناک ده، بايد لاړ شو.

يودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تيږو پټ شول، د
ماشينګنو خولې يې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري يې يوې خوا ته
ډزې کولې، وروسته يې چيغه کړه !
ــ کاپر دی، ويې ولئ !
ناره شوه !
ــ چيرته؟ !
ــ لمر خاته ته، د هغې تيرې پرښې ترشا.
د ماشينګنو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تيږه
لسګونو مرمۍ ولګېدې. يو دم چوپه چوپتيا شوه. پورته ولاړ سړي
ناره کړه !
ــ تر اوسه لا هلته دی !
له لاندې يوه چيغه پورته شوه !
ــ نو څه ته ګورې !ويې وله !مردار يې کړه !
سړي په لوړ غږ وويل:
ــ له دې ځايه نه ښکارې.
درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته يې منډه کړه، نورو په
ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.
يو ځل بيا چوپه چوپتيا شوه ، يوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر
اوږه لاس ورکېښود ، ورو يې وويل:
ــ ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنګنونه ښکاره شول، د پرښې ترڅنګ یو عسکر ودرېد.

هغه په بیړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل یې پر ملا ګونډې کیښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګنو پر ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو دروند سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې څڼې پریوتې.

یوه چیغه کړه !

ـ نجلۍ ده.

❊ ❊ ❊

نجلۍ سترګې رڼې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځیده، په اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمېږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.

د پښو دربې یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر مخ یې سرې اوبه تویې شوې، سترګې یې رڼې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړ ول، یوه مشینګنه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.

یوه چیغه کړه !

ـ پورته شه !

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.

بل وویل:

ـ زموږ په ژبه نه پوهیږي.

د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:

ـ په زور یې ولاړه که !

سطل په لاس سړي وویل:

ـ نشم کولای، نجلۍ ده !

ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله !

نجلۍ کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅي ووځي.

نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځاې پر ځای کینوله، بیا یې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه یې واخیستل، سر یې وګرځید، په تیږه پورې یې لاس ونیو.

سطل په لاس سړي وویل:

ـ نه شي تلای.

ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه !

ـ اوس به یې لارې ته راولم.

یو دم یې د مشینګنې ګیټ کش کړ، چیغه یې کړه !

ـ ځې که دې غلبېل کم !

نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.

سترګي یې د لمر رڼا ته وبرېښیدې، شاوخوا یې وکتل، سپیره غر و، پنځه شپږ وسله وال یو ځای پر یوه هواره تیږه ناست وو، کله چې یې نجلۍ ته وکتل، سرونه یې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تڼۍ یې شلېدلې وې او تور لانده ویښته یې پر ټټر پراته وو، ورو یې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه یې څه ولګېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترګو پرېوته، اوږې ته یې لاس کړ، یو نری څادر و، شاته یې وکتل، تر څنګ یې یو په عمر پوخ سړی ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنګ کړې سرې څنې راوتلې وې، په کیڼ لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.

نجلۍ په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره و کړه، په ډډ نارینه غږ یې وویل:

ـ څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري !

دوه تنه له تیږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، یوه یې وویل:

ـ ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.

بل په خبره کې ورولوید:

ـ نه یې منم، امریکایان د بیزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږ والو ته ورته ده.

د تیږې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه !

ـ په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه ګولۍ یې وولئ او سپیو ته یې واچوئ !

یوه بل وویل:

ـ رښتیا وایې، تر څو به یې را سره ګرځوو.

د سرو څڼو لرونکي سړي وویل:

ـ موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې وژله ، که یې له نورو بندیانو وروڼو سره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډیر ارزښت لري.

د یوه شونډې وخوځیدې:

ـ هر رنګه چې وي ، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجودیت ښه نه دی..

برېښوکۍ نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نګ سړی په خبره کې ورولوېد:
ـ ابادی ته یې نه شو وروستی، خطر لري.
یوه شېبه غلی شو، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل::
ـ یوه چاره به یې وکم!

* * *

سپي وغپل...
یوه ځوان بړستن له سره لرې کړه، غوږ یې ونیو، ورو یې وویل:
ـ چغه!
بېرته یې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...
یوې ښځې په خوبولي غږ وویل:
ـ څوک نا رې وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته اېښې شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خیمې ووت، د باندې سوړ باد چلېده...
شاوخوا یې وکتل، سپي مخامخ منډه واخیسته، ځوان د ټوپک ګیټ کش کړ، یوه چیغه کړه!
ـ خپل یو.
ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...
ځوان په زوته (لوړ غږ) وویل:
ـ څه غواړئ؟!
ډډ نارینه غږ یې واورید:
ـ یو امانت راسره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د چا ؟
ـ د پلار دې.
ځوان ورو وویل:
ـ راځئ !
دریو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل یې...
ځوان خیمې ته ننوت، ورو یې وویل:
ـ څراغ بل کړئ !
اورلګیت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځایونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ میلمانه لرو.
ښځو په خپلو بېرو وېښتو ټوټې (ټکري) ورکش کړي.
ځوان په زوټه (زوره) وویل !
ـ راځئ !
کېږدۍ ته درې تنه ور ننوتل.
بوډۍ په وېره وویل:
ـ عسکر !
ځوان په بېړه میلمنو ته وکتل، دوو یې ټوپکونه تړلي وو ، تر دریم یې یو سپین څادر تاو و ، پښې یې په لویو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه یې شاته تړلي ښکارېدل.

یوه وسلوال وویل:
ـ په جګړه کې مو ونیوله.
په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حیرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وویل:
ښځه ده؟
هو !
ـ دلته مو ولې راوسته؟ !
ـ زوی دې راولیږله.
ځوان میلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
یوه یې وویل:
ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! باید په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.
سپي غپل...
ځوان وویل:
ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته یې؟
د یوه شونډې وخوځېدې:
ـ نپوهیږو ! خو احتیاط کوئ ! څوک باید کوم بوی یونه سي !
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخیسته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې میلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترګې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ شېرګله ! دا خو خبرې نه کوي !

ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځیدې:

ـ زموږ په ژبه نه پوهیږي، پرنګۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل !

ـ څه؟ !

ځوان وخندل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شیبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:

ـلالا ! د خرې پړی دې ولې راووړ؟ !

ځوان د پړي یو سر د نابللې میلمنې تر ترلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې وروا چولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانۍ ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو یې وویل:

ـشپه پخه ده، سبا به سره غږیږو.

ماشوم ژړل.....

* * *

د نجلۍ پر مخ یوه توده ساولګېده، بیا یې په ښې غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بیړه یې سترګې رنې کړې، تور وربوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو، موټرسایکل ړنګ شو، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوړنجیدا د باندې ووت.

بوډۍ غږ کړ !

ـ څه خبره ده؟

ځوان وویل:

ـ سپي وډاره کړه !

بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

ـ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که ! ته ورته وګوره ! سمه دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل...

شېرګل وویل:

ـ وړانګه چیرته ده، ورېندار هم نه شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ سوړ اسويلی ويست:

ـ اوبه نه وې، يوه ګړۍ مخکې دواړه چينې ته ولاړې.

له دې سره له کېږدۍ ووته.

شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.

نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لويه وه، يوه څنګ ته څو خيرنې برستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوښي ايښي وو او مخامخ د يوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوړنې راوتلې وې.

وروسته ټوخې واخيسته، سپين لوګی يې تر سترګو تير شو، د کېږدۍ له يوې چولې يې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ يې يوه توره کټوه ايښې وه، لږ لرې څو خرو په وړو تيږو کې خولې وهلې، پښو ته يې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه يې نه شوای اخيستلای.

بيا يې دوو کوچيو ته پام شو، ګړندی تګ يې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې يې خوځيدلې، شېبه وروسته يې کېږدۍ ته نږدې، له يوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.

وروسته يوه سيرلي منډه واخيسته، تر نغري يې ټوپ کړل، بوډۍ تيږه پسې وويشته.

څو ګامه هاخوا، شېرګل د يوې اوښې ورانه ته جارو نيولې وه، وچ خوشايي يې ترې ليرې کول، دی هڅور ځوان و، لمر سوځولې څيره يې درلوده او په زنه پورې يې تار تار مږه ويښته ښتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژيړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټيټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې يې ګڼې سپاندې ولاړې وې، يوا ځيني زاړه توت ته نږدې يوه رمه پنډه وه.

وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې ميلمنې ته يې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسايکل له ټايره يې پړی خلاص کړ.

نارينه غږ يې واورېد:

ـ په دې پرنګيانو دومره زړه سوی مه کوه !

کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله يې ووېل:

ـ وبال لري.

شېرګل وخندل:

ـ موږ هم اوبو نه يو راوړي.

بېرته يې پړی په ټاير پورې وتاړه.

وړانګې څه ونه ويل.

نابللی ميلمنې په حيرانۍ ورته کتل...

بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، يوه توره چايجوشه يې پر زاړه ليمڅي کيښوده، د چايجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شېرګل وپوښتل:

ـ انا ! ډوډۍ پخه ده؟

بوډۍ ووېل:

ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل پر سپیره لیمڅي پلتۍ ووهله، خور یې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..

ـ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نږور یې هم پلتۍ ووهلې.

نابللې میلمنې په حیرانی ورته کتل...

د بوډۍ سپین ویښته له ټکري راوتلي وو، نږور یې هم خیرنه او ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه یې درې شنه خالونه وهل شوي وو، تورې ډبلې وروځې یې لرلې او تر خړې پاسنۍ شونډې یې واړه، نري تور ویښته راتاو وو.

وروسته یې په څلورو خیرنو ګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه یې ور پورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.

شېرګل په ډکه خوله وویل:

ـ میلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ.

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ـ خاورې دې وخوري.

شېرګل د پاستې یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښو ته نږدې ولوېده.

وړانګې وویل:

ـ وبال لري، رزق ده.

میلمنې په حیرانی ورته کتل..

شپېه وروسته کېږدۍ ته نږدې یو موټرسایکل ودرېد

سپي وغپل...

شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیرې دوه تنه ولاړ وو، سپی ترې راګرځیده، شېرګل په سپي پسې تیږه وویشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.

ښځو ورته کتل...

شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په کونج کې ایښی زوړ ګیلن یې ورپورته کړ.

بوډۍ وپوښتل:

ـ څوک دي؟

د شېرګل شونډې وخوځیدې:

ـ راځم.

د باندې ووت، څوګامه یې واخیستل، ګیلن یې د موټرسایکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس یې ورپورته کړ، ویې ویل:

ـ بې خوبه وو.

بوډۍ وپوښتل:

ـ نو څه یې کول؟

ـ نیمه شپه سړک ته تللی ول، ویل یې چې ځمکه کلکه وه، د ماین ښخولو ډېر وخت ونیو.

خور یې په خبره کې ورولوېده:

- چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
- د پاخه سړک پر غاړه،زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ وروا ړاوه ، په خوند یې وویل:
- دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درزبه یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل.
- ښه شپېه ووته، په دسترخوان کې یو اځې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کخوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو، غونډل ګړندی روان و، بیا د ماشوم په بوغبند کې ورننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بېړه ولاړه شوه، پړی کش شو، بېرته کېناسته، تړلي لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړي، پاتې راغله، پرېوته، په خېرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جتکه یې ورکړه، یودم یې ویښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
- چیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد، سر یې وګرځېد، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
- امممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
- بلا بلا، څه رمباړې وهې؟!!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلي سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ غونډل، د ماشوم بستري ته غونډل ورننوت.

بوډۍ منډه واخيسته، ماشوم يې پورته کړ، پر سينه يې لوی غونډل روان و.

غونډل يې په لاس وواهه، ماشوم چيغه کړه، غونډل پر ليمڅي ولوېد. بوډۍ اوکلی پرې کېښوده.

لاس ترلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سره ساه يې واخيسته، ورپسې يې يو سوړ اسويلی ويست.

بوډۍ په بيړه د ماشوم کميس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته يې وکتل، په زوته يې وويل:

ـ يا پيره دستګيره ! رارسيږه !

دا وخت زنګولې وشرنګېدې، ډېر کوچياني غږ پورته شو:

ـ اررري، اررری....

بوډۍ ماشوم ورواخيست، په منډه له کېږدۍ ووته.

نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې يو ښکرور سيرلی روان و.

بوډۍ چيغه کړه !

ـ شېرګله، وه شېرګله !

ځوان ناره کړه !

ـ څه خبره ده؟ !

بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ يې وويل:

ـ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.

ماشوم ژړل...

ځوان په بيړه ماشوم ور واخيست، ورته ځير شو، يوې او بلې خواته يې سره واړاوه، په خندا يې وويل:

ـ انا ! زړه مه خوره، د نيش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !

له دې سره يې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته يې ونيو، په رمې پسې روان شو.

بوډۍ په يوه لويه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...

لاس ترلې نجلۍ وچې سترګې ورته نيولې وې...

ښه شېبه ووته، بوډۍ هماغسې ناسته وه، ځوان ديوه پسه ورۍ سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې وربنداره ښکاره شول، دوی په يوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...

بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس ترلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، وروسته يې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخيستې.

بيا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې يوه توره چاړه ور واخيسته، لاس ترلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړي ته چاړه ونيوله او د هغې لاسونه يې خلاص کړل.

دا وخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښي لستوني پسې يې سپينې ورۍ نښتې وې، په غولې پراته شليدلي پړي ته يې وکتل.

بوډۍ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ها ! دا دی !

ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی و، یواځې یوه ببره پښه یې خوځېدله...

ځوان وویل:

ـ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.

کوچیانو وخندل.

ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو څټک ور واخیست.

وړانګې وویل:

ـ څه یې کوې؟

د ځوان شونډې وخوځیدې:

ـ د یوه پسه ګړنجونی خراب دې.

ګام یې واخیست، خو یودم ودرید ، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی یې وویل:

ـ انا ! تا څه ویل؟

بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځیدې:

ـ څه وخت؟

ـ تا ویل چې دې پرنګۍ خبره کړې، د دې خو...

د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:

ـ هو رښتیا ! دې خو زموږ ژبه وویله !

ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !

ـ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:

ـ هو.

د کوچیانو خولې وازې شوې...

نجلۍ وویل:

ـ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ـ نو له کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سر وځړېد ، ورور یې وویل:

ـ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.

بوډۍ په بیړه وپوښتل:

ـ بوسلمانه (مسلمانه) یې؟

ماریا د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

ـ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟

د ماریا سر وځړید.

وړانګې وویل:

ـ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.

ځوان وویل:

ـ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي، خطر لري.

بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ترښتې پکر ونه کړې، سپی ډیر خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد ، ښځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ هغه ماین یې ویست، نپوهیږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد ، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

❋ ❋ ❋

ځوان سلام وکړځاوه، څادر یې ټول کړ، ولاړ شو ، سترګې یې رډې راوختې.
ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچیانی کمیس یې په تن و ، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستوڼو ته یې ګونګروګان ور لوېدلي وواو ټتر یې له شنو مریو ډک و.
ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.
ځوان جټکه وخوړه !
ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووایي چې کوچۍ نه ده؟ هه !
ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:
ـ بلا یې بلا !
وروسته کېناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:
ـ خو دومره ازادي مه ورکوه !
د وړانګې تندی تریو شو:
ـ لالا ! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خوا ته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.
د ځوان شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د
پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری وربانديي ورغی، پورته یې وکتل،
ماریا وه، بېرته یې سر وځړېد.
نجلۍ وویل:
_ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ څه؟
_ مانا ، کور ودان.
_ د څه له پاره؟
_ زه دې دوهم ځل ونه ترلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
_ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
_ قول دی !
ځوان وویل:
_ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

_خبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
_ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:
_ ورور دې چیرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته یې سر وځړېد ، پسه ناره کړه، یو موټی
سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې
ورواخیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
_ ماین ته یې ځمکه کېندله، پام یې نه و ، په خپل ماین والووت.
نجلۍ وویل:
_ ما وبخښه
ځوان غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
_ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګې پیدا شو.
نجلۍ وویل:
_ پلار دې؟
_ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډېر وخت په غره کې وي،
کور ته کم راځي.
سپی وغرېد ، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
_ چغه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پرځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه تورې کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ـ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ هو ! هلته یې مېنه ده.
ـ مېنه؟
ځوان وویل:
ـ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسې لکه د جایې (ځایې) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتې پورې نښتې وړې یې لرې کړې، ورو یې وویل:
څړځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمې نه شي پیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ـ لاړم !
ځوان وړې سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ورونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې وربوزکېښود.

ماریا یوه جونګې ته وروګرځېده، جونګې هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه..
یوه شېبه له جونګې سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ـ په اشپزي کې څنګه یې؟
ـ څه؟ !
ـ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ـ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوټو شویو ځایونو باندې د چاړې تورې خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. درووند غږ کېږدۍ ولړزوله.
ماشوم وچونګېد !
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ وروا ړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته به مو په بلا وخورې !
ماریا په حیرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې په خواره خوله وویل:
ـ طیارې وې، تیرې شوې.
ځوان چیغه کړه !
ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و ؟
یوه شېبه غلی شو ، بیا یې ورو وویل:
ـ باید احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په یوه لویه ډبره کېناسته.
دښتې ته یې وکتل، لویه دښته وه، پای یې نه مالومېده، تر یوه ځایه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، ببرته یې سر وځړېد ، تر یوې وړې تیرې د ځرمښکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته یې تور میږیان لیکه، روان وو.
یو دم یې پر اوږه لاس ولګېد ، ورمېږ یې کوږ کړ، څنګ ته یې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژړغوني غږ وویل:
ـ هغوی به مې ووژني.
وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود ، شونډې یې وخوځېدې:
ـ غم مه کوه ! زه خو یم.
ماریا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، یو دم یې وژړل...
وړانګې د نجلۍ په تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه !
ماریا ژړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ورانګې په حیرانی وویل:

ـ ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ ورېږې نه یم.

ـ خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

ـ څه یې کوې! زړه ته به یې نه کېږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې وروااړولې، تر دسترخوان ځلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستي ځلور برخې کېښودې، ورانګې په بیړه وویل:

ـ ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ مړه ده!

بوډۍ وویل:

ـ ماته سپینه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، ورانګې پاستي ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:

ـ غوښه دروا خله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

ـ مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته یې سر وځړېد، ورو یې وویل:

ـ دومره یې مه نازوه!

ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، ورانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندې ویستل، د غوړو په یوه سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

ـ تو، تو، تو

سپې منډه ور واخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وچړپېدل.

بوډۍ وویل:

ـ چیرته ځې؟

ځواب یې ورکړ:

ـ مرکز ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوري!
ځوان ورو وویل:
ـ په مونږ یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.
د وړانګې سر وځړېد:
ـ وبال لري!
د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:
ـ شېرګله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.
وړانګې په بیړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:
ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپېژني! ته ورته وګوره! سمه دمه کوچۍ ده.
ځوان یوه شېبه ودرېد، موټرسایکل یې پرېښود، له کېږدۍ ووت.
وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...
ورو یې وویل:
ـ له وروره مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.
یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو، ویې ویل:
ـ راځه چې دباندې ووځو! ښه باد لګیږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.
دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ مور مې ډیره یادیږي!
وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ ته بختوره یې، مور لري، خو زه...
غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:
ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچیچله، انا مې رنګارنګ بوټیې ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:
ـ اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.
په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپي وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسي ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.
ماریا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا غږ د څه و؟

وړانګې وخندل:

ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډیو کې د ډبرو سیورو ته پراته وي، ماښام تیاره، هوارې ته راځي، تر سپیده چاوده بوی کاږي. تېر ځوړموني (پسرلي) یوه شغال...

ماریا په خبره کې ورولوېده، ویې ویل:

ـ ورور دې څنګه سړی دی؟

وړانګه یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وخندل:

ـ ډېره ورنه ډارېږې؟

ځواب یې وانه ورېد.

وړانګې وویل:

ـ زړه مه خوره! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې یې سبق وایه، بیا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پیایي، تیر کال یې یوڅه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، یو وار پر مټ ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخوت، پلار مې ټوپک ورنه یووړ، ویل یې چې په کور کې یوائې تور سرې دي، ده هم څه ونه ویل او د پلار خبره یې ومنله.

وړانګه غلې شوه، یودم یې وپوښتل:

ـ خوب درځي؟

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ هاغه ستوری وینې؟

ـ کوم؟

ـ لمر لوېدو ته! تر نورو یو څه غټ دی.

وړانګې وخندل:

ـ هو! مور یې د ماښام ستوری بولو.

ماریا وویل:

ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لېدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره راښه دي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ مور کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دریابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهېږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟

دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډیو ستن تاووله.. بوډۍ ته له چایو ډک ګیلاس ایښی و، نږور یې د ماشوم ککرې پښې پاکولې...

نجونې یوې خواته کېناستې، چا ور ونه کتل، ماریا ګیلاس ته لاس وروغزاوه، تر نیمایي یې له تورو چایو ډک کړ، ولاړه شوه، ګیلاس یې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چایجوشه یې ورپورته کړه.

ځوان راډیو یوې خواته کیښووده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت یې ورواخیستل، بوډۍ وویل:

ـ څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ خوب راغی.
بوډۍ په حیرانۍ وویل:
ـ کېږدۍ خو لویه ده، یوه څنګ ته پریوزه !
ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه
ووایي، د باندې ووت.
ښځې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه،
توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ راځه !
ماریا له ټکري سره پرېوته، بړستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو
سوړ بوی یې په سږمو ننوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدۍ ته
یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنګ د غوښو څو بخري راځړېدل.
وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.
چرچرک نارې وهلې....

* * *

اسمان برګ و، دوه نجوني په یوه پراخه دره کې روانې وې، تر مخ یې
یوې خړې خړې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خرې پر شا د
اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیږې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو
ته شنه واښه ولاړ وو.
وړانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماریا ته یې مخ ور واړاوه، هغه
څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږېدله...
وړانګې په خندا وویل:
ـ ولې له ځان سره ګډه یې؟ !
د ماریا شونډې ورپېدې:
ـ څه؟ !
ـ ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نېولې وه، تا خبرې کولې.
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخندل:
ـ ما دعا ویله.
وړانګه له خندا شنه شوه:
ـ خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم !
ـ انګریزي وه.
وړانګې هماغسې په خندا وویل:
ـ په انګریزي دعا ویل کیږي !
ماریا غلې وه.
ـ وړانګې وویل:
ـ موږ په اوبو پسې څومره لرې راغو ! هه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر رڼواوبو لاندې زیږه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو خړو ماهیانو لکۍ وهلې...
وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور واچوله، له سپینې لنډې زنې یې راښه څاڅکې و څڅېدل...
اوږدې ګوتې یې په تورو ویښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.
بیا یې وړانګې ته وکتل، ژي ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:
ـ وبربږم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې ورور خبر شو ، نو بیا ؟
ـ نه خبرېږي !
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژۍ ډکېدو ته نږدې دی !
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول...لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوترې

ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یواځې یوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماریا کیڼ لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، یواځې کوترې نه وې.
ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماریا چیغه کړه !
ـ ورور دې !
وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه ! تا ته څه نه وايي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد ، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته !
ـ تا ته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله !
کوترې والوتې.
یو کړس شو ، وړانګه کیڼ لورته ړنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه !
ـ مه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل لاس ونیو، په زوره یې وویل:
_هاخوا شه! که نه نو!
ماریا په بیړه ولاړه شوه، یوګام یې واخیست، د سړي ترمخ ودرېده،
چیغه یې کړه!:
_که نه نو څه؟ ها! په ښځو لاس پورته کوې! بې غیرته!
یوه شېبه دواړو یوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې..
شېرګل په زوره وویل!
_خوله دې وتړه!
د ماریا شونډې وخوځېدې:
_ ته هم ځانته نارینه وایې!
وروسته یې وړانګه ترمټ ونیوله، د هغې لاندنۍ شونډه وینې وه،
په سترګو کې یې وېره ښکارېدله...
ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وویل:
_شونډې ته یې وګوره! ډېر زورور یې، داسې نه ده؟!
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا چیغه کړه!
_تا ولیدل! زه نه یم تښتېدلې!
شېرګل غلی و.
ماریا د وړانګې لاس ونیو، ورو یې وویل:
_راځه!

وړانګې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.
خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزیو کې یې
خوله وهله..کوچې ځړېدلی سر ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډۍ په بیړه وویل:

ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ !

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یودم یې وژړل...بوډۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

ـ ځار ! بلا دې راباندې وګرځه !

د وړانګې ژړا زور ونیو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ور ننوته.

کوچۍ خپل زوی کراراوه، ماریا یې ترڅنګ کېناسته، ماشوم ته یې وکتل، تک ژېړو، نرۍ پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي ښکاریدل.

ماریا وویل:

ـ څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ د وزې شیدې.

ـ ولې خپلې؟

ـ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

ـ د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

ـ دا یې اومه میاشت ده.

ـ په کور کې وریجې لری؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ خدایزده ! موږ وریجې ډیرې نه پخوو.

ماریا وویل:

ـ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانی ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ـ یوځل یې وازمایه !

ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاواوه...

وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته وه.

ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سرېښ وو، تر څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې ژړغوني غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

ـ وړور مې کاوړي سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته کړی، دا یې ړومبی څپېړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ زما له لاسه !

وړانګې وویل:

ـ ته نه یې ملامته !

ماریا مېږو او پسونو ته سترګې ورواړولې، ټول پراته وو ، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنګې خوت...

وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ راغی !

وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و ، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد ، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.

یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وخوځېد ، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وښستې، ورو یې وویل:

ـ له ما خپه یې؟

وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته یې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو یې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...

شېرګل وویل:

ـ بیا به داسې نه کېږي.

د نجلۍ ژړا زور ونیو.

شېرګل وویل:

ـ زړه مې مه راخوره !

نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه یې اوښکې تویې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماریا دواړو ته کتل.

شېرګل وویل:

ـ ورشه ! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه !

وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې ایښې ګړې ته ور وګرځېده.

شېرګل په ځړېدلي سر وویل:

ـ تاته ام پړ یم.

ماریا غلې وه.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا غلې وه.
شېرګل وویل:
ـ زه مې په خورو برېدم.
ماریا په خبره کې ور ولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوی سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، څېره یې نیولې وه.
ځوان وویل:
ـ دا اندېښنه به ترهغو راسره وي، ترڅو چې ته دلته یې !
ماریا وویل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه یې؟
نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یودم یې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وایي.
ځوان وخندل.
ماریا وویل:
ـ ته دومره بد هم نه یې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دوارو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ په ما باور وکه ! نه تښتم.
شېرګل پر خاورو لیکې ایستلې...شېبه وروسته یې سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده ترهغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وويل:

ـ انا !

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

ـ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپين ځګونه روان وو...وړانګې چيغه کړه !

ـ انا !

ماريا جټکه وخوړه، سترګې يې رڼې کړې، کېناسته، بوډۍ ته يې وکتل، سترګې يې سپينې راختلې وې.

شېرګل او د هغه ورېندار په بيړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماريا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه يې ګوتې کېښودې، ورو يې وويل:

ـ ژوندۍ ده.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـ لږ ځای راکړئ !

کوچيان يوې خوا ته شول.

ماريا وويل:

ـ تر دې مخکې يې څه تکليف درلود ؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !

ـ جکه جوړه وه !

شېرګل وويل:

ـ يو ځل يې پر زړه درد راغلی و، بس !

ماريا د بوډۍ د ښي لاس زيږې ګوتې و موښلې، ورو يې وويل:

ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

ماريا وويل:

ـ د پښو تلې يې ور ومښئ !

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښويدې.

ماريا څو ځله د بوډۍ پر سينې زور وکړ، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماريا وويل:

ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.

ماريا هغې ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته یې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه وڅڅولې، ورو یې وویل:

ــ انا ! څنګه یې؟

بوډۍ په حیرانۍ ورته کتل، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ــ څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

ــ هیڅ ! طبیعت دې یو څه خټه و.

بوډۍ په ګیلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو یې وویل:

ــ سر مې درد کوي !

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ــ ښه کیږي.

ماریا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نرۍ باد چلېده...

نجلۍ پر یوه تیږه کېناسته، تیږه سړه وه، سپی ورغی، لکی یې ووهله، پښو ته یې پرېوت.

ماریا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډیو یوه خوا ژیړېخونه ښکارېدله، بل لوري یې سیوری و.

بیا یې د شېرګل غږ واورېد:

ــ ته خو سمه دمه ډاکټره یې !

ماریا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته یې وکتل، د لمر وړانګې یې پر سپین مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلۍ ناڅاپه وویل:

ــ حاجي خدا اینور پېژنې؟

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ــ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخندل:

ــهسې، د هغه د زړورتیا کیسې مې اورېدلې وې، تیرکال یې په ربړا ورځ یو امریکایي ټانک وویشت.

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې په خوند وویل:

ــ حاجي خدا اینور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې لیدلی دی، د راکټ په ویشتلو کې یې نوم وړی.

ــ اوس چیرته دی؟

شېرګل وخندل:

ــ خدای خبر.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:

ــ پوهېږې چې د امریکا حکومت د هغه پر سر پنځه میلیونه ډالره انعام ټاکلی ! مړ یا ژوندی.

شېرګل وخندل:

ــ هو ! خو د هغه نیول دومره اسانه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته له کومه پوهېږې؟
ـ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و ، بیا چا نه دی لیدلی.
ځوان غلی شو ، ماریا غونډیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې..وروسته یې یو غږ واورېد:
ـ چای نه سوروئ؟ !
دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود ، ورو یې وویل:
ـ اوس څنګه یې؟
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ ښه یم.
وړانګې په خندا وویل:
ـ ډاکتره خو به نه یې؟
ماریا وخندل:
ـ نه، خو په ځینو لوړنیو مرستو پوهیږم.
بوډۍ په خبره کې ورولویده:
ـ څه؟ !
ـ مانا دا چې له سوځېدلي، ښېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.
وړانګې دسترخوان ته وکتل، د وروړ پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستې هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:
ـ څه کوې؟
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ رمه سارا ته بیایم.
وړانګې وویل:
ـ یو وار خو دې چای سور که !
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
ـ زړه ته مې نه کیږي.
له دې سره له کېږدۍ ووت.
بوډۍ وویل:
ـ نورکله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟ !
د وړانګې شونډې وخوځیدې:
ـ خدا یزده !
لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ وارخطا و ، نېغ زړو بړستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بیړه وویل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل په لړزانده غږ وویل:
ـ عسکر دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په وارخطايۍ يې وويل:

ـ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟

شېرګل چيغه کړه !

ـ مخه مې پرېږده.

بوډۍ په بېړه وويل:

ـ خور دې ښه وايي.

شېرګل په خشکه وويل !

دوی به مو تر تېغ تېر کړي.

ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو پسې سپيرې دوړې پورته کېدلې...

وړانګې چيغه کړه !

ـ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟

شېرګل ماريا ته وکتل ، ورو يې وويل:

ـ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کېږو ، ښه دا ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.

د ماريا شونډې وخوځېدې:

ـ ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه !

شېرګل وويل:

ـ خو...

ماريا په خبره کې ور ولوېده:

ـ په ما پسې نه دي راغلي.

سپي وغپل...

شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.

ماريا وويل:

ـ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.

موټر دوه درې شله ګامه لرې ودريدل، سپی ترې راګرځيده...

ماريا د شېرګل له لاسه ټوپک ونيو ، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.

يو غږ واوريدل شو !

ـ را ووځه !

وړانګې ژړل، ورېندار يې هم سونګيدله، بوډۍ وارخطا وه.

شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:

ـ تا غواړي.

ماريا په خپل تندي ټکری ورکش کړ ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه ويشت وسله وال ولاړ وو ، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې، نور يې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه يې تر سرونو تاو وو ، په دوړو لړلي ښکارېدل.

ماريا په لوړ غږ وويل:

ـ څه غواړئ؟ !

يوه ناره کړه !

ـ سړی راوباسه !

ـ له هغه سره مو څه کار دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې يې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟ !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته يې ورو وویل:
ـ شېرګله، راووځه !
ـ کوچی له کېږدۍ ور ووت:
دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماریا کېږدۍ ته ننوته.
شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودرېدل، یوه يې کېږدۍ ته سر ور دننه کړ، شاوخوا يې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته يې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو يې وویل:
ـ ته دلته اوسې؟
شېرګل په وارخطايي ځواب ورکړ:
ـ هو !
ـ ولې دې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟
د کوچي ژبه بنده شوه:
ـ ما، ما
هماغه عسکر په غوسه وویل:
ـ بیا داسې بې عقلي ونه کړې ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر یوه ځایه منډه پسې واخیسته، کله چې دوړې کیناستې، ځای پرځای ولاړ و، په موټرو پسې يې غپل...
شېرګل کېږدۍ ته ور ننوت، کوچيانو خدای ته شکرونه ایستل...

شېرګل ماریا ته وکتل، ورو يې وویل:
ـ تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.
ماریا غلې وه، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...
وړانګې وویل:
ـ لا لا رښتیا وايي ! ولې دلته پاتې شوې؟ !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته يې وویل:
ـ ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پېژندلای وای، نو...
بوډۍ ورمخته شوه، ماریا يې پر تندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...
ماریا د باندې ووته، پر یوه لویه ډبره کېناسته، دښتې ته يې وکتل، موټر ډېر لیرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه يې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته يې وکتل، ورو يې وویل:
ـ خدایه ! ما وبخښه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپږګل د یوې ګڼې بیدې سیوري ته ناست و ، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وږي باد یولاس ښورول...رمه څو ګامه لیرې څرېدله.

وروسته یې د یوه سیرلي نرۍ غږ واورېد ، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنموراوتلې وه، شپږګل ولاړ شو ، په سیرلي پسې یې څو تیږې وویشتې، سیرلي د رمې خواته منډه کړه.

یو غږ یې واورېد:

ـ یاره کوچیه مرداره مو کړه !

شپږګل کیڼ لورته وکتل، یو ځوان ور روان و ، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه ښکارېدله.

شپږګل په ډډ کوچیاني غږ وویل:

ـ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې !

ځوان د شپږګل تر څنګ ودرېد ، ورو یې وویل:

ـ اجب خلک یاست ! د جایي وو(ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې...

شپږګل په خبره کې ورولوېد:

ـ چا ؟

ـ تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېښې وه، سهار ته ډکی نه و پاتې.

شپږګل په بیړه وویل:

ـ زار دې شي، ما خو خدایکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یودم وخندل:

ـ تاته نه وایم، ته ښه سړی یې، زما درباندې پام و ، سیرلی دې له غنمو وشاړه.

شپږګل روان شو ، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شپږګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونیو ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ هاغه هسکه تیږه وینې !

ـ کومه؟

ـ هاغه چې ټپوس پرې ناست دی.

ـ هو !

ـ تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شپږګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ اې کوچیه ! خپه راته ښکارې.

شپږګل غلی و.

ځوان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ پوروړی یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_ نه !
ناروغه یې؟
_ نه !
کوم تاوان دې کړی؟
_ نه !
مالونه دې ناجوړه دي؟
_ نه
د ځوان تندی تریو شو:
_ نو بیا څه ټکه درباندې پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟ !
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
_ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
_ خوب دې څنګه ده؟
_ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.
_ اشتها؟
_ څه؟
_ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

_ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم را پورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
_ د خلکو خبرې بدې درباندې لګیږي؟
_ هو !
له څه وخته راهیسې؟
_ دا دوه ورځې کیږي.
ځوان وخندل:
_ مین یې نو تور وي که سپین؟ !
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
_ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
_ سپینه راته وکه !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
_ څه؟
_ څوک دې خوښیږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
_ کوچۍ ده؟
_ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ نو کومې جایې زړه درنه وړی؟
ـ نه
ځوان په حیرانۍ وویل:
ـ نه کوچۍ ده ، نه هم کلیوا له، نو څوک ده؟
د شېرګل زړه ولړزید
ځوان وویل
ـ نه راته وایې
ـ نه
ځوان وخندل:
ـ سمه ده، مه راته وایه ! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا ، هیچ شي خوند نه راکوي، بس نو ! مینه همدا سې وي.
شېرګل یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:
ـ رښتیا وایې؟ !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ای کوچیه ! خدای خبر ته به پوه شې که ځنګه؟ ! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟
ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځې، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد تېرې بولم، زړه مې راته وایي چې هرځای را سره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هېر کړي وای.
ځوان غلی شو ، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډې وخوځېدې
ـ په خبرو مې وپوهېدې؟
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ ګوره ! که دې د هغې په لیدو د زړه دربېدا ډېرېږي، نو مین یې !
که غواړې چې خپل پټ رازونه یوازې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې !
که یې په نه لیدو د خواشینۍ احساس درته پیدا شو ، نو مین یې !
که دې له زړه، نه وته، نو مین یې !
اوس پوه شوې؟ !
کوچی غلی و.
ځوان وخندل:
ـ نه غواړې چې هغې ته دروغ ووایې، داسي نه ده؟
کوچي په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ساده به درته ووایم ! غره ته وګوره ! کاڼو ته وګوره، بوټو ته سترګې وروا ړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده،نو مین یې، مین ته ټوله دنیا ، یو اځې خپله مینه ښکاري.
ځوان غلی شو ، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو درونډ سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ پوه شوې که نه؟ !
شېرګل غلی و.
د ځوان شونډې وخوځېدې؟
ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟
شېرګل وویل:
ـ خدایزده !
ځوان ولاړ شو ، په زوته یې وویل:
ـ ای کوچیه ! فکر وکه ! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو ربښتیا ! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم.
ځوان حرکت وکړ ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و ، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپږگل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته يې وکتل، خور يې ولاړه وه، ورغی، وړانګې وويل:

ـ نور کله خو به وختي راتلې!

شپږگل غلی و.

وړانګې وويل:

ـ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شپږگل شونډې وخوځېدې:

ـ زړه ته مې نه کيږي.

وړانګې په حيرانی وويل:

ـ سهار دې هم گوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښين سيوری ړنګ دی.

شپږگل يوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نږور يې ماشوم ته شوله ورکوله، ماريا يې هم ترڅنګ ناسته وه..

شپږگل خيرن بالښت ته ډډه ولگوله، ماريا ته يې وکتل، د زړه دربا يې ډېره شوه، د کليوال ځوان خبره يې په زړه کې راوگرځېده ((که دې د هغې په ليدو د زړه دربا ډرريږي، نو مين يې.)) سر يې وځړېد، يو ژېړ ميږتون د زاړه ليمڅي په وړيو کې ننښتی و، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شپږگل پورته وکتل، خور يې پر دسترخوان څو پاستي او يوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شپږگل له پاستي يوه ټوټه ور ببله کړه، مستو ته يې وروړه، کله چې يې گوله خولې ته پورته کوله، ماريا ته يې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترگې سره وجنگېدې، شپږگل لاندې وکتل، کاسه يې ورپورته کړه، له مستو يې غوړپ وکړ، کاسه يې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور يې پسې غږ کړ:

ـ ډوډۍ دې ونه خوړه!

شپږگل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سيوري ته کېناست.، دښتې ته يې وکتل، غونډۍ يې تر سترگو تېرې کړې، خوند يې ورنه کړ، هرڅه يې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې يې يوازې د ماريا څيره ولاړه وه،. يو دم يې وخندل، خپل ورانه ته يې سوک ورکړ، له ځان سره يې وويل:

ـ خوار سړی، خړ يې سپی، خپله رمه دې پيايه!

بېرته يې د ماريا سرې شونډې او سپين غاښونه سترگو ته ودرېدل، تندی يې تريو شو، سترگې يې ډکې کېدې، د کليوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مين يې.))

يو دم يې غبرگ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې يې وخوځېدې:

ـ توبه خدايه، توبه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمې ته یې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه یې غم پیژانده او نه یې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنیا یې یوائې په خپله کورنۍ کې لیده، د وریو حساب یې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل مېږې وپلورم، پیسې یې تر خولې تېرې دي، تر څوړموني د کور ښه چلاو پرې کیدی سي، خدای مهربانه دی، مېږي به وري پیدا کړي، هو رښتیا ! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسیر ته ځو، وابښه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښه ونیسي، د خپل زړه پیسې راته جوړولی سي.

یوې میږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ ته څه غم لرې؟ !

یو دم یې وخندل:

ـ لېونی شوم که څنګه؟ !

ولاړ شو، د توت یوې ټیټې څانګې ته یې لاس کړ، څو تور توت یې خولې ته واچول، خوند یې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته یې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...

هوا دپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځېدل....

بېرته یې سر وځړېد، پر خړه پایڅه یې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون یې د ښي لاس په ګوتو کې ونیو، سترګو ته یې ورنیږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...یوه شېبه یې ورته وکتل، شونډې یې وخوځیدې:

ـ کاشکې مېږتون وای.

خندا ورغله، مېږتون یې پرخاورو پرېښود، مېږتون منډه کړه، د یوه پراته پسه د ټټر په سپینو وړیو کې ننوت.

شېرګل یوه شېبه د ونې سیوري ته کېناست، وروسته یې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی یې په څادر کې ونغاړه، تر سر یې کېښود، دوه درې ځله یې د یوې میږې ټوخی واورېد، بیا یې بانه سره ورغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋ ❋ ❋

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ يو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپي پسې يې لوټه وويشته، دوو وسلوالو ته يې غبږ ورکړه، هغوی اوږدې ږيرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په يوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې يې باديان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا يې وکتل، بوډۍ يواځې وه، تر څنګ يې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) وويل:

ـ چای!

يوه وويل:

ـ ادې! څنګه يې؟

بوډۍ سوړ اسويلی ويست:

ـ ښه يم! ژوند ده، تيرېږي.

شېرګل وخندل:

ـ انا! ته اوس هم د زليخا ځواني غواړې!

نارينه وو وخندل...

بوډۍ اوکلی ټنګوله...

يوه ميلمه شېرګل ته وکتل، په خندا يې وويل:

ـ پرنګۍ چيرته ده؟

بوډۍ وويل:

ـ پرنګۍ يې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل وويل:

ـ ودې نه لېده؟

ـ چيرته؟

-د باندي، له تورسرو سره.

مېلمنو يوه بل ته وکتل، يوه يې وويل:

ـ ترنغري خو يواځې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ـ يوه يې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، يوه يې وويل:

ـ ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ـ ګلالۍ ده، چا ته يې بد نه رسيږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل وويل:

ـ په مرکز کې څه کيسې دي؟

يوه ميلمه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کاره بده ورځ، بیګاه طیارې راغلې، دوه درې دورې یې وخوړې،
خو بمبارد یې ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ شکر
شېرګل وویل:
ـ پلار مې څنګه و؟
بوډۍ بله پوښتنه وکړه:
ـ څه وخت راځي؟
یوه میلمه ځواب ورکړ:
ـ غږ یې نه دی کړی.
د بوډۍ تندی تریو شو:
ـ داسې هم نه وايي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک
ناجوړ، شل، یونیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.
یوه میلمه وخندل:
ـ رابه شي، زړه مه خوره!
بوډۍ سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ـ اولاد دښمن دی.
داوخت وړانګه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه توره
چایجوشه او دوه ګیلاسونه کېښودل، شېرګل ته یې وکتل، ورو یې
وویل:
ـ لمبات (بوره) خلاص شویدي.

یوه میلمه وخندل:
ـ لمبات پرېږده، پرنګۍ ته ووایه چې تیاره شي.
د اوکلی ټنګاه غلې شوه.
د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حیرانی وویل:
ـ ولې؟!
د مېلمه خندا زور ونیو!
ـ بیایو یې! نور به یې له شره خلاص شئ.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ چیرته؟
ـ اوس خو یې مرکز ته بیایو!!
بوډۍ د خبرو وار ونیو:
ـ وژنئ یې!
ـ خدای خبر!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
ـ پلار مې غوښتې؟
ـ هو!
وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چیغه کړه!
ـ نه!
یودم یې منډه واخیسته، له کېږدۍ ووته!
بوډۍ وویل:
ـ زه به مې زوی ته ووایم!

مېلمنو په حیرانی ورته وکتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ تاسي يې نه شی ببولای !
شېرگل وویل:
ـ انا ! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره کې ورولېده:
ـ هغه زما خبره مني.
یوه میلمه وویل:
ـ حاجي خدا اینور غوښتې ده.
د شېرگل غوني زیږه شول.
بوډۍ غلې وه.
شېرگل په زوته وویل:
ـ ورته ووایه چې تیاره شي !
د وړانگې د ژړا غږ پورته شو...
یوه مېلمه دوه گیلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتیا شوه، یوه هم څه نه ویل، کله کله به د وړانگې د ژړا غږ اورېدل کېده.... ښه شېبه ووته، وروسته ماریا کېږدۍ ته ور ننوته، په کونج کې اینبې تاو شوې عسکري دریشي یې ورواخیسته، ببرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
ـ ته به چېرې نه ځې !

د وړانگې ژړا زور ونیو...
شېرگل په زوته وویل:
ـ دریشې دې نه اغوندي، خطر لري.
یوه مېلمه د تایید په علامه سر وخوځاوه.
شېرگل خپلې انا ته وکتل، په نا امیدۍ یې وویل:
ـ مورې څه نه شو کولای.
ماریا ور غږ کړ !
ـ راځئ !
بوډۍ په بیړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لویدلی و، لوېدیځ ته پرتې تار تار وریځې سرې وې، لرې غزیدلي غرونه تور ښکاریدل.
وړانگې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماریا زړورې خبرې کولې، په څبره کې یې ویره نه وه پرته.
شېرگل غلی ولاړ و، سپې غپل، یوه سیرلي ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماریا اغوستي کوچیاني کمیس ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:
ـ ستا کمیس مې راسره یووړ.
وړانگې کوکه کړه !
ماریا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې یې وخوځېدې:
ـ بنگل ته وگوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکری ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لړګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په
خواره خوله یې وویل:
_ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د
شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه
کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راګرځېده،
غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
_ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
_ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
_ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
_ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
_ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ دا حاجي خداینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
_ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
_ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
_ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
_ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس وروغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
_ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه
ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د
ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

وړانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو یې وویل:

ـ راځئ!

یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نیولې وې، ورېندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.

وړانګې څه ونه ویل، د ماریا ترخنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، د کېږدۍ پر تاڼ یې د جړو ویښتو او تیرې پزې اوږد سیوری ښکارېده.

ټول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه!

ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندې سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپی ورغی، لکۍ یې وخوځوله، پښو ته یې پریووت.

ښه شیبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود،

د سپي غپا یودم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.

ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.

ماریا وویل:

ـ د باندې یو سړی دی.

شېرګل په بیړه کېناست، ټوپک ته یې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورټولې کړې.

ټوخی واورېدل شو...

وړانګې وویل:

ـ ابا!

کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.

شېرګل ولاړ شو، وړانګه او د هغې ورېندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانۍ ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څېره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې راوتلې سرې څڼې په غره کې لیدلې وې.

سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې وویل:

ـ دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده!

د وړانګې پښو پړک واخیست...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې یودم چیغه کړه !
ـ ځنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ هلک ته خشکه مه کوه !
سړي چیغه کړه !
ـ ده حاجي خدا اینور ته ځواب ورکړی دی !
ماریا په بیړه ورته وکتل.
وړانګې ژر له غولي ورونې وړپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې کېښود ، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډۍ په سړه سینه وویل:
ـ کېنه ! سا سمه که ! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځې و ، له سپین پټکي یې په دوړو سپیرې سرې څنې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژیړې رڼا ته نیولې ښکارېدله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې کېښود.
چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلا ده، څوک نه پکې اوسي، خو دیوالونه یې روغ دي، حاجي خدا اینور او نور ملګري به یې سبا سهار اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته بجې، پرنګۍ وروله او ور ویې سپاره !
وړانګې وویل:
ـ نه !
سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بیړه له کېږدۍ ووته.
بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:
ـ دا به هیڅیري هم نه ځي !
ماریل په بیړه وویل:
ـ نه ! زه ځم !
شېرګل چیغه کړه !
ـ چپ !
سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وویل:
ـ نه پوهیږم ! دې پرنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې دربانديکړې دي !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ هغوی به یې ووژني !
سړي په خشکه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې ترلی؟
هه؟ !
د باندې د وړانګې د ژړا غږ پورته شو !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته.
سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه یې وویل:
ـ بله نه کېږي ! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته ور ورسیږی ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
چو په چوپتیا شوه، کله کله به د وړانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماریا به ډاډېینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنګنې طیارې نری غږ اوربدل کیده...

* * *

ماریا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې یوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمیږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هیڅ هم نه ښکاریدل.
ماریا یوه سړه سا واخیسته، شېرګل ته یې وکتل، ځو ګامه لیرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکاریده، ټوپک یې ترلی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...
ماریا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه یې واخیستل، یودم یې چیغه کړه !
ـ وای !
شېرګل په بیړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شېرګل ټوپک پسې ونیو، سوی تر یوې لویې ډېرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.
ماریا یودم وخندل:
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...
ماریا غلې شوه.
شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اجبه نجلۍ مې ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندې !
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...
نرۍ باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ تر شا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول .. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:
ـ سا به سمه کو !
نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سرې ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.
ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ پاو کم شپږ !
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکي پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:
ـ ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل:
ـ څو مره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل.. د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نرۍ باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....
دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !
ـ شپږ نیمې !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ دمه نه کوو ؟
کوم ځواب یې وانهورېد ، سړی هماغسې پورته خوت...
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد ، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
ـ څه نه اورې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نرۍ غږ اورېدل کېده، ورو یې وویل:

ـ نه!

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ طیاره نه ده؟

ماریا وویل:

ـ نه پوهېږم!

سرې روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل.

شېرګل وویل:

ـ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.

ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:

ـ څومره لاره پاتې ده؟

سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلی تور پیکی لوند و، پر سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سرېښ ول او پر زنه پورې یې د باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.

شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:

ـ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!

له دې سره ولاړ شو، پښه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.

ماریا په بیړه وویل:

ـ ژوبل خو نه شوې؟

شېرګل تشي ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.

لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای ځای به یوې مرېې منډه واخیسته، د غار تر څنګ په پر دوو پښو ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هواره کې پټه خوله روان ول، یوځای د ماریا د ګڼ کوچیاني کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور وغځاوه، په ګوته کې یې نرۍ درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لورته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچې شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.

ماریا وویل:

ـ ستړې یم!

شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې پروت و، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خوا ته اړول.

شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بیړه وویل:

ـ څو بجې دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سره سا واخیسته:
ـ درې پاوه وخت لرو !
ماریا په خواره خوله وویل:
ـ دمه کولی شم؟
کوچي د هو په نښه سر وخوځاوه.
ماریا وویل:
ـ مننه !
د شپرګل سر وځرېد. ماریا مخامخ وکتل، باران دربدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...
شپرګل په مړاوي غږ وویل:
ـ یاالله !
ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانۍ سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خو وروسته یې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندې و.
ماریا په بېړه وپوښتل:
ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...
شپرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلا هما لته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.
د ماریا سر وځرېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شا ته وکتل، داځل شپرګل پاتې و.
نجلۍ ماتله شوه، کوچي ور ورسېد، د ماریا تر څنګ تېر شو، خو ګامونه یې ښېښکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړې تګ نه کاوه.
ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یوائې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندې رغړېدو غږ اورېدل کېده...
د غونډۍ نیمايي ته رسیدلي وو چې شپرګل یو دم ودرېد، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.
ماریا په بېړه وویل:
ـ څه خبره ده؟ !
د شپرګل سر وځرېد، کېناست.
ماریا وخندل:
ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...
شپرګل په خبره کې ور ولوېد:
ـ ستړی نه یم
ـ نو بیا څه خبره ده؟
شپرګل غلی و.
ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شپرګل شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته تلې شې !
ماريا په حيرانۍ وويل:
ـ چېرته؟
ـ نه پوهېږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځايه لاړه شه !
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سړي ته يې وکتل، له سترګو يې اوښکې روانې وې.
ماريا په حيرانۍ وويل:
ـ ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماريا وويل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې پر پزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ يې وويل:
ـ تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې يې وخوځېدې:
ـ ته ولې خواشينی يې؟
ـ د کوچي بدن پړک واخيست.
نجلۍ وويل:
ـ ته ښه سړی يې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه...
شېرګل چيغه کړه !
ـ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماريا غلې وه، وروسته يې وويل:
ـ خدای ته به يې پرېږدو، راځه !
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه يې واخيستل، شېرګل چيغه کړه !
ـ ته ليونۍ يې !
ماريا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو يې وويل:
ـ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل يو سوړ اسويلی ويست، شونډې يې وخوځېدې:
ـ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځايه لاړه شه !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په حيرانۍ وويل:
ـ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لويه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماريا وويل:
ـ ته خو پوهېږې ! زه هيڅ نه لرم، تا ته پيسې نه شم درکولای !
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، يودم يې چيغه کړه !
ـ پيسې په بلا وهم !
ـ نو بيا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر وځړېد.
ماريا وويل:
ـ راته ووايه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل غلی و.
ماریا خپله خبره تکرار کړه:
ـ راته ووایه !
شېرګل چیغه کړه !
ـ ته مې خوښېږې !
د نجلۍ رنګ والوت.
شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، څنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې څوړند شو.
ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستي کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...
ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې څوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...
شېرګل په غریو کې وویل:
ـ زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال څوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه ! ته ووایه ! زه...
ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.
د نجلۍ سترګې ډکې کېدې...
ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ راځه ! ناوخته شو !
شېرګل په پښو ودرېد، سر یې ځړېدلی و، مخ پورته روان شو.
ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وختل، شېرګل څوړند سر ناست و.
نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.
ماریا غړۍ اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.
نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په غریو کې وویل:
ـ ما نه غوښتل، خو بس نو ! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهېږم ولې !
خو ته مې ښه ایسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ـ خو...
غلې شوه.
شېرګل پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ، ورو یې وویل:
ـ اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه ! زه به لاره در وښیم، لنډه لار، بس ! یو ، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د سرې تر لاس تړلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې
وویل:
ـ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.
شېرګل سر پورته کړ، سترګې یې سرې وې، بیرته یې لاندې وکتل،
ورو یې وویل:
ـ هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای
خبر ! یا به اوس را رسیږي، راځه ! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک
مو ویني ! هه !
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ نه !
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و،
دښتې ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ که په تا څه وشول، نو زه
ماریا د خبرو وار ورنه ونیو:
ـ په ما هیڅ هم نه کیږي !
دا یې وویل، روانه شوه.
شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان
ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:
ـ ته لیونۍ یې !
د ماریا په تنډه کې ګونځې پیدا شوې:

کوچې په حیرانۍ ورته کتل...
نجلۍ د سرې لاس ونیو، ګړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس
یې پرېښود، روانه شوه...
شېرګل پسې کتل...
ماریا ګړندي ګامونه واخیستل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، سا
یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې یو خړ دېوال ښکاره شو، ور
مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.
هسک سره بخون دېوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاو ول، په
منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نورې یې
ړنګې وې.
ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه
یې وویل:
ـ داسې مه کوه !
ناڅاپه د دیګ بخار د شپېلۍ غوندې نرۍ شنهاری واورېدل شو،
دواړو په بیړه پورته وکتل، په یوه توره ګړندۍ اوږدې او سپینې پسې
سپین لوګی روان و، لوګی ټیټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې
لمبې راتاوې شوې...سر یې تورو لوخړو ونیو...
د کوچې رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.
دروند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیټ الوتکه پر کلا ور ټیټه شوه،
درب شو، لوپې وړې ډبرې ورغړېدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا
نه ښکارېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لوګي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې...ځو ګامه يې واخيستل، ولوېد ، سره لمبه ترې راوګرځېده...
دروند غږ يې واورېد ، شمال شو ، په بېړه يې شا ته وکتل، يو اځې ځو ګامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هليکوپتره) راپورته شوه، سر ته يې ودرېده، په پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و ، مشينګنه يې کوچي ته نيولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شېرګل ماريا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچي زړه اور واخيست، پر سترګو يې تياره راغله، ولاړ شو ، نجلۍ يې د وليو په مينځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته، ټوپک يې له ورنو وښوېد.
شېرګل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو ، کوچي شا پرتخته ولوېد ، د ماريا له خولې ځګونه باد شول، چيغه يې کړه، په انګريزي يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.
سرې تر څنګو ونيوله، په ښۍ اوږه کې يې نرۍ درد تير شو ، لاس يې له حرکته ولوېد ، کيڼ لاس يې پر ځمکه وتپاوه، تيږه په ګوتو ورغله، ماريا يې لاس ټينګ ونيو ، چيغه يې کړه !
ـ هغوئ به دې ووژني !

عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه يې شا ته ور واړول، عسکرو چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته يې د سړي لاسونه ور وتړل، يوه چورلکه ځو ګامه ليرې ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې ځو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژېړ ويښته يې درلودل، جګ او هډور ښکارېدل.
يو دنګ سړی ترمخ و ، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال خوړ، نجلۍ ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينګ ونيو ، خوله يې له خندا ، نه سره ټولېده، په انګريزي يې څه وويل، بيا له ځو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و ، دوو نورو د مشينګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې په وينو سره وه.
ماريا يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو ، پلسترونو او سپينې پختې (پنبې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شا ته شو ، ماريا وويل:
ـ پربږده چې زخم دې پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپینې زنې لاړې وڅڅیدې.
کوچې چیغه کړه !
ـ تا ماته دوکه راکړه !
ماریا خپل لستوڼی پر زنه تېر کړ، کلا ته یې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو یې وویل:
ـ ما یو اځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداینور د امریکې ګټو ته ستر ګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګیالي روزل، د جنګ پلانونه یې جوړول، تېر کال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخیست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچې کوم غبرګون ونه ښود، ماریا وویل:
زه پوځې نه یم، تر اوسه مې ماشې ته ګوته نه ده وروړې، زه د امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس میاشتې مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
یوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یو اځې وم، سړک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلینیک ته ورغلم، کلیوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خیست، یو اځې یوې پیغلې زما د رانه پوستکي او پستو ویښتو راز راڅخه وپوښت، نور هیڅ خبره نه وه.
ماریا غلې شوه، کوچې په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:
ماته یو اځې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداینور پیدا کول، د هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه یې نه کوله، حاجي خداینور مرموز سړی و، درک یې نه لګېده.
دوئ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای شوی وای.
ماریا یوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت یاري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداینور په همدې سیمه کې لیدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دا بره شوه، پر پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداینور د پیدا کېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو وسلوالو مینځ ته ورغلې وای، خو دا کار تر ټولو ستونزمن و، پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.

درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کینولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې رابانـدې وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر یوې لوړې پربښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید ، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.

لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.

ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګریوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غونډې نرۍ او سپنه ښکارېده، څوکې یې غمی درلود ، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...

نجلۍ ورو وویل:

ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود ، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.

نجلۍ غلې شوه، کوچې هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نېولې وه.

ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...

نجلۍ کوچې ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.

ماریا ورو وویل:

ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...

کوچې چیغه کړه !

خو تا غلط کړو !

ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ته څه فکر کوې؟ ! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پرېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دي، ما یوازې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان درونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ورغځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تاته کوم تاوان درونه رسوي.

تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاوېدل... سپاندې او غرني بوټې يوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېر وټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماريا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، يوه له ونې دنګ شين سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچياني کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخندل.
يوه بل له ځمکي شل ډزی ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...
شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشينګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....
يو سرتيری ور دمخه شو، کوچی يې د مشينګنې پر ميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماريا په بيړه ور نږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوې خواته غلی ودرېد.
پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماريا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.
ماريا ورو وويل:
پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړی يې، خو...
شېرګل لاړې تو کړې، چيغه يې کړه !
دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپي غوندې بده ايسې !
ماريا وخندل، ورو يې وويل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.
د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...
ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بيړه يوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کيڼ اړخ پرېوت.
ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.
نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينګنې يې د کوچي خواته نيولې وې...
نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...
چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تيږې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اورېدل کېده، سرتېرو خندل...
چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د يوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کېدل....
چورلکې څنګ بدل کړ، ليرې يوې بوړبوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

۱۳۸۸لمریز کال ، د سرطان شپږمه

بړبوکۍ نصیر احمد احمدي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library